

sprookje! Daar moest over mij een boek geschreven worden, dat zeg ik! En als ik groot ben, zal ik er een schrijven. Maar nu ben ik groot», voegde ze er op treurigen toon bij, «ten minste, *hier* kan ik niet meer groeien. Maar zal ik dan ook nooit ouder worden, dan ik nu ben? Dat zou een troost zijn, nooit een oude vrouw te worden! Maar dan altijd de lessen te moeten leeren! O, dat zou ik toch niet gaarne willen!»

«O, jou dwaze Alice!» antwoordde ze zich zelve. «Hoe kun je hier lessen leeren? Wel, er is hier nauwelijks ruimte voor je zelf en heelemaal niet voor je leerboeken!» En zoo ging ze verder, nu eens dit en dan weer dat geval veronderstellende, maar na een paar minuten hoorde ze buiten een stem en zweeg ze om te luisteren.

«Marianne, Marianne!» zei de stem: «Haal me dadelijk mijn handschoenen!» Daarna deed zich voetgetrappel op de trap hooren. Alice begreep, dat dit het Konijn moest zijn, dat naar haar zocht. Ze beefde zoo, dat het huis er van schudde, terwijl ze er heelemaal niet aan dacht, dat ze nu wel duizendmaal grooter dan het Konijn was en er geen reden bestond, daar bang voor te zijn.

Even daarna kwam het Konijn aan de deur

en wilde die openen, maar daar ze naar binnen openging en Alice's elleboog er hard tegen aan drukte, bleek die poging ijdel. Alice hoorde het zeggen: «Dan zal ik er omheen en door het venster naar binnen gaan».

«Dat zul je niet!» dacht Alice en terwijl ze even wachtte, tot ze, naar ze meende, het Konijn juist onder het raam hoorde, spreidde ze plotseling haar hand uit en greep daarmee in de lucht. Ze pakte niets, maar ze hoorde een lichten kreet en iets vallen en een gerinkel van gebroken glas, waaruit ze afleidde, dat het wel mogelijk was, dat het Konijn in een komkommerbak of zoo iets gevallen was.

Daarop deed zich een nijldige stem hooren, die van het Konijn: «Jan, Jan, waar ben je?» En toen een stem, die ze nooit te voren had gehoord: «Wel, hier aan 't appelen delven, Edelachtbare!»

«Aan 't appelen delven! Onzin!» zei het Konijn boos. «Kom er eens hier en help me hier eens uit!» (weer gerinkinkel van glas).

«Vertel me eens, Jan, wat is dat daar in het venster?»

«Wel, een arm, Edelachtbare!» («Arrem», sprak hij het uit).